

Strana

Úvodní slovo	2
Z farní kroniky	
Rok 1936 - dokončení (přepis farní kroniky).....	4
Rozhovor	6
Světová náboženství	
Judaismus - II. Víra	13
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	15
Stránka dětem, mládeži	
Misie červenec.....	16
Téma Přátelství.....	17
Příspěvky ze života farnosti	
Poslední tři roky.....	19
Setkání seniorů.....	20
Diecézní setkání mládeže.....	21
Putování.....	22
Misijní klubko.....	25
Příprava na biřmování.....	27
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny	27

Milí čtenáři,

dovolte mi, abych se v úvodu dalšího čísla našeho farního zpravodaje ještě vrátil k Letnicím. Slavnost seslání Ducha Svatého jsem měl letos možnost slavit v Římě, Svatý Otec tam pozval věřící zejména z nových hnutí a komunit. Jel jsem tam sice jako člen komunity Emmanuel, ale v srdci jsem si vezl i naši farnost. Velice jsem se do „Věčného města“ těšil a očekával mnoho. Řím mě překvapil a moc jsem si z něho odvezl. Zdá se mi, že zatím ještě ani přesně nevím co všechno, a vybalování bude chvíli trvat.

Řím je jiný než jsem si ho představoval. Musím se teď usmívat svému někdejšímu pocitu, že ho přece znám z obrazových publikací, televizních reportáží a učebnic architektury. Forum Romanum, Colosseum, Circus Maximus nebo Pantheon v reálu je něco úplně jiného než vyčerpávající informace a obrázky v encyklopediích. Stejně jako Svatopetrská bazilika s přilehlým náměstím, další chrámy, paláce, fontány i mosty. Jistě mi mnozí rozumíte.

Po celou dobu jsem tak nějak cítil, že je to skutečně i „svaté město“. Vždyť ty kameny, které vidím a kterých se mohu dotknout, možná skutečně skropila krev prvokřesťanských mučedníků. Tady věznili svatého Pavla, v tomto chrámě vlevo skutečně soudili svatého Vavřince a tam, kde se skví velkolepá kupole největšího křesťanského chrámu na světě, skutečně pohřbili svatého Petra, umučeného v blízkém cirku.

Tady všude se už dva tisíce let křesťané modlí. Tudy chodí papežové, kardinálové a miliony poutníků z celého světa.

A podobné to bylo se setkáním s papežem v předvečer slavnosti i s nedělní bohoslužbou. Jistě bylo možné získat množství informací a obrázků z internetu, popř. sdělovacích prostředků. Naladit si stanici, která to celé vysílala (v tomto případě asi bohužel jen zahraniční). Sedět v pohodlí domova a dobře vidět, slyšet a možná i rozumět. Ale je něco úplně jiného zakoušet skutečnou atmosféru Letnic

společně s 350 000 dalšími bratřími a sestrami z celého světa, občas nevidět přes jejich míhající se vlajky, rozumět v lepším případě trochu zkrlesně a se zpožděním, ale navzdory rozdílům spiritualit, jazyků a snad i kultur se společně modlit a věřit.

Je to trochu jako na fotbale. To téma je teď přece aktuální. Určitě si zápas víc vychutnáte v televizi, kde všechno vidíte a něco dokonce opakovaně. K zápasu dostanete spoustu doprovodných informací od komentátorů, s nikým se nemačkáte, atd. A přesto sledovat zápas přímo na stadionu je úplně něco jiného a mnoho lidí nelituje nemalých prostředků, aby si tento „luxus“ dopřáli.

A tak přemýšlím, jestli se někdy příliš neochuzujeme, když zůstáváme sice u přesných, ale přece jen zprostředkovaných informací a zkušeností. A možná trochu závidím dětem na táboře, které nemusí mít vždycky zážitky kladné, ale většinou hluboké, protože „na vlastní kůži“. Jak se o tom dočtete v rozhovoru s Janem Novotným. Stále snad platí, že méně je někdy více a kdo ztrácí, nalézá. Jistě máte také zkušenost, že vás obohatil třeba někdo nemocný a na první pohled nemohoucí a snad i neužitečný. A moc šířit Boží věc, dostali s Duchem Svatým ustrašení nevzdělaní lidé, kteří byli s Ježíšem a On si je vybral. Tak se nechme vybrat. Snad nás potom nebude trápit prázdnota kostelů, když ji naplníme našimi obdrženými ohnivými jazyky. Snad nám, kdo jsme byli v Římě, letošní Letnice pomohly přiblížit se onomu *Ite missa est!* A když vidím na obálce to mytí nohou, věřím, že tomu tak bylo i tady v Olešnici.

Hezké prázdniny a nejen při čtení Společné cesty jen ty nejhlubší zážitky přeje

J. Kánský

Rok 1936 - pokračování

Kříž na náměstí opraven

Kříž na náměstí volal po důkladné opravě. Letos k ní došlo. Opravil jej a pozlatil Vincenc Mareček z Olešnice za 1600 Kč. Stavba a odklizení lešení stálo 100 Kč. Opravu zařídil farní úřad se souhlasem obecního úřadu. Náklad nesl farní úřad, který se obrátil na zdejší Spořitelni a náboženský spolek s prosbou o příspěvek. Spořitelni spolek věnoval tomu účelu 1600 Kč k uctění památky p. rady Fr. Soukala. Také jednotlivci přispěli, takže se sešlo více, než oprava stála.

Stavba studně a čerpadla pro hřbitov

Na hřbitově vykonáno bylo letos záslužné dílo. Hřbitov neměl vody, kterou lidé museli zdaleka donášet, což bylo v posledních suchých letech velmi obtížné. Hřbitovní zpráva se proto rozhodla pro stavbu čerpadla pro hřbitov. Za hřbitovní zdí byla vykopána studna, čerpadlo umístěno na hřbitově. Ze studně zase zpět za hřbitovní zeď. Čerpadlo dodal Fr. Čápek z Olešnice za 1 104 Kč. Celkový náklad byl 2 046 Kč. Kromě toho byl natřen hlavní kříž na hřbitově (za 100 Kč) a opraven pomník p. děkana Ondřeje Haase (za 50 Kč).

Krádež kalicha

Také nemilou událost nutno za r. 1936 poznamenat. Po velikonocích zjistil farář, že chybí jeden ze čtyř kalichů. Kalich byl přechováván na fáře v uzamčené zásuvce kredence v sále, byl používán velmi zřídka. Po velikonocích se objevilo, že pouzdro kalicha je prázdné. Tím, že zloděj zanechal v zásuvce pouzdro, nebylo zmizení kalicha zpozorováno hned. Kdy byl kalich odcizen, nelze zjistit. Snad v roce 1934 nebo 1935, kdy byly na fáře prováděny opravy. Farář oznámil tu věc četnictvu, které obvinilo malířského pomocníka A. Š. Státní zastupitelství v Brně přípisem ze dne 5. 6. 1936 č. 3014/36 oznámilo, že neshledalo důvodu k dalšímu stíhání obviněného. Národní pojišťovna vyplatila náhradu ve výši 1940 Kč a byl ihned zakoupen nový polostříbrný kalich moderního slohu za Kč 1700 Kč od fy Ruber z Brna.

Stavba inkamerační silnice

29. 10. 1936 zahájena byla rekonstrukce silnice u Crhova a Olešnice, čímž bylo poskytnuto zaměstnání asi 150 dělníkům. O stavbu silnice se staral také farář jako člen okresního výboru v Boskovicích, což se zde poznamenává ne pro chloubu, nýbrž jako doklad farářovy činnosti ve prospěch veřejný. Z návodu téhož byl řádně otevřen na podzim okresní lom „Šiberák“ z Křtěnova, což opět znamená pro dělnictvo možnost výdělků.

Hospodářství

Pro hospodářství byl rok 1936 méně příznivý. Mnoho přšelo, žně byly stálými dešti zdržovány. Obilí bylo polehlé, sypalo málo, mnoho obilí rostlo na poli. Bramborů a řepy bylo mnoho, také píce a slámy bylo nad průměr. Slabší úroda měla také vliv na sbírku pro Charitu, pro niž se sešlo méně obilí než jiná léta.

Farní odbor Charity věnoval na zmírnění bídy chudým ve farnosti v roce 1936 v naturáliích a na hotovosti celkem Kč 5 718 Kč. Kromě toho odesláno do Brna 5 q brambor.

Náboženský život

V listopadu 1936 konaly se v Dalečíně exercicie pro dívky, hned nato pro jinochy. Z naší farnosti se duchovních cvičení zúčastnilo 11 dívek a 3 jinoši.

Náboženský život pokračoval v obvyklých kolejích. Horlivost v přijímání sv. svátostí dokazuje počet komunikantů v roce 1936: 23 021. Zpovídání bylo velmi mnoho, v neděli bylo nutno často zpovídati i po ranní mši sv., v adventě se zpovídalo pravidelně před roráty i po nich. Na Štědrý den, Boží hod vánoční a na Sv. Štěpána zde vypomáhal Dr. František Kraus, vicerektor alumnátu z Brna. Také letos farníci rádi přispívali na potřeby kostela. Kostelu byly darovány 3 alby, 1 plachta na hlavní oltář a kalichové prádlo. Komže ministrantů a kostelníka byly zdarma opraveny, takže jsou zase jako nové. Z darů, které kostel dostal, bylo dáno 10 000 Kč konkur. výboru na zaplacení dluhu, vzniklého pokrytím střechy kostelní.

Časopisů prostřednictvím farního úřadu odebíráno:

Název	(ks)
Neděle	254
Květy mládí	75
Kříž	50
Anděl strážný	46
Pán přichází	33
Dětská neděle	27
Černoušek	16
Sv. Vojtěch	15
Nový národ	13
Seraf. květy	7
Apoštolát dítek	5
Echo z Afriky	3

Na misie zasláno:

Dílo s. dětství	600
Dílo šíř. víry	250
Apoštolát sv. C.M.	170
Ofěra pro černochoy	200
Misijní neděle	400
Pokl. na misie	80

V roce 1936 bylo konvalidováno jedno manželství. Návraty do církve byly tři, odpad jeden (při smíšeném sňatku).

Vidi 30/5 1937
Leopold Benáček

Tábor není rekreace aneb o hlubokých zážitcích, které nemusí být vždy kladné

Bliží se čas prázdnin a dovolených. I proto jsme rozhovor pro toto číslo farního zpravodaje zaměřili tímto směrem. Už tradičně děti z naší farnosti odjíždějí o prázdninách na tábor nebo tzv. chaloupku. Tentokrát se respondentem stal pan ing. Jan Novotný jakožto ostrý člen pořádajícího týmu. Výsledkem jsou následující řádky. Věříme, že se nebudete nudit.

Většina lidí si snad umí představit tábor. Co je to ale chaloupka?

Pokud pořádají tábor křesťané pro křesťany, říká se tomu křesťanský tábor. Pokud se křesťanský tábor nekoná ve stanech ale v budově (většinou na faře) říká se tomu chaloupka. Myslím, že toto označení začali poprvé používat salesiáni v osmdesátých letech a používá se dodnes.

Jak se to přihodilo, že naše farnost pořádá chaloupky a tábory?

Přiznám se, že vznik chaloupek v naší farnosti pro mě byl až donedávna obestřen tajemstvím.

V roce 1990 nebo 1991 se konala chaloupka v Babicích nad Svitavou, kde byli vedoucí, kuchařky a několik dětí také z naší farnosti. V roce 1992 se konala chaloupka v Horním Poříčí. Ta už by se dala nazvat farní, protože jak děti (asi dvacet účastníků), tak i vedoucí byli z naší farnosti.

Co tehdy vedlo vedoucí, aby něco takového začali vést?

Je to v podstatě stále stejné. Jednak je to snaha udělat něco dobrého a potřebného pro děti. Je to také přirozená touha po společenství založeném na poněkud hlubších hodnotách, než jaké jsou běžně k mání v tomto světě. Také to byla snaha předat dál to, co organizátoři sami dřív zažili na podobných akcích.

Myslím, že s tím tehdy těch pár nadšenců nedělalo žádnou velkou vědu. Žádné dlouhé diskuse, hledání vizí, přehnané plánování, nekonečné řeči. Prostě se domluvili, sbalili pár dětí a vyrazili. Nevím, jestli v té době měli vůbec nějakou představu nebo zkušenosti. Nechyběla jim však chuť něco udělat pro druhé. Začali a to bylo podstatné. Pořádání akcí pro děti je tak jedním z trvalých plodů spolča, které v naší farnosti fungovalo na přelomu 80. a 90. let.

Proč by měli věřící rodiče posílat své děti na křesťanský tábor nebo chaloupku?

Protože tam mohou zažít to, co jinde ne. P. František Fráňa zvaný Tišek (zakladatel tábora Amerika v Orlických horách) mi před dvěma roky řekl: „Křesťanské dítě má právo jet na křesťanský tábor.“ Odhadoval, že toto právo zůstává v České republice nenaplněno asi u 60 až 80% věřících dětí. A to je člověk, který o tom něco ví.

Mohl bys trochu konkrétněji popsat dění na chaloupce?

Budíček, rozcvička, ranní hygiena, ranní modlitba, snídaně, kontrola pořádku, ranní nástup, dopolední program, oběd, polední klid, odpolední program, svačina, další program, večeře, večerní program, večerní nástup, večerní modlitba, večerní hygiena, večerka. To je samozřejmě jen rámcově. Spousta zajímavých věcí se dá dělat taky potmě, takže bývají večerní akce. Samozřejmě jsou i klasické noční hry, kdy se děti nechají usnout, po nějaké době se vzbudí a jdeme něco provádět. Noční hlídky jsme vloni zrušili. Celým programem prostupuje takzvaná celotáborová hra. Snažíme se, aby na ni navazovaly všechny dílčí programy včetně témat. Na děti jsou kladeny určité fyzické nároky, ale hlavně jsou neustále vedeny k nějakému vymýšlení a spolupráci. Rozhodně to není rekreace typu zaplat a konzumuj.

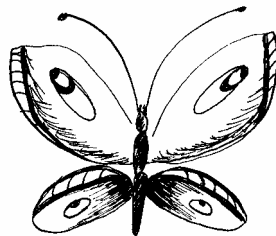
Není to trochu náročné?

Je to dost náročné pro děti i pro vedoucí. Rozhodně náročnější, než sezení před televizní či počítačovou obrazovkou nebo filmovým plátnem a křoupání brambůrků nebo popcornu. Nedávno jsem slyšel krásný a velmi pravdivý citát od P. Ladislava Kubíčka: „Dítě potřebuje zažít radost z překonání překážky.“ Tak mu to umožňme.

Co je to tématko?

Tématko je mravně nebo duchovně zaměřený program vedoucí děti k tomu, aby se zamyslely nad věcmi, nad kterými se běžně nezamýšlí. Je založen na povídání s dětmi. Používají se i určité techniky vedoucí k udržení jejich pozornosti. Je to asi nejnáročnější činnost táborových vedoucích a nedělají to všichni. Hodně záleží také na dětech a na jejich současném rozpoložení. Ne vždy se povede. Když se ale povede, stojí to za to. Já osobně například dodnes využívám toho, co jsem načerpal v takovýchto programech na táboře Amerika před třiceti lety.

Mohl bys popsat celotáborovou hru?

Mám ještě trochu v paměti tu loňskou. Začalo to večerní scénou, kdy se děti od starého kronikáře dověděly o nějakém Mojmirovi, který před dávnem zemřel jako zrádce a byl pochován na nedalekém místě. Přitom sledovaly dva funebráky, kteří opodál při světle loučí zahrabávali nějakou mrtvolu. Kolem hrobu se začaly dít divné věci a příběh se postupně komplikoval. Objevil se agent FBI i návštěva z dalekého Pákistánu. Nakonec děti získaly vše potřebné a příběh vyvrcholil osvobozením Mojmirovy duše.

Nezávání to „duchařinou“?

Naopak. I když zde slova jako očištec nebo odpustky přímo nezazněla, považují tuto hru přímo za „ultrakatolickou“.

I s těmi Pákistánci a agentem FBI?

Ano. Možná by z nás měli radost i Lewis s Tolkienem.

Je nutné, aby farnost organizovala svůj vlastní tábor?

Není to nutné ale je to dobré. Je samozřejmě dobré, že jsou tábory a chaloupky pro děti z různých farností a různého zaměření. Farní tábor však má oproti jiným některé výhody.

Je dost dětí, které se neodvážejí jet do neznámého prostředí. Na farní akci však většinu lidí už předem znají a tak to přece jen zkusí. Naším zájmem je podchytit ve farnosti co nejvíc dětí. Tyto děti po společných zážitcích k sobě mají určitě blíž. Pokud se tyto akce budou konat pravidelně a dlouhodobě, musí se to nutně ve farnosti postupně projevit tím, že k sobě budou mít lidé blíž. Velkou výhodou také spatřuji v organizaci. Je dost lidí, kteří v leccěms pomohou.

Jak je to s penězi?

Rozpočet na loňskou chaloupku činil necelých 24 tisíc korun pro 22 dětí a 10 dospělých. Z toho od rodičů bylo vybráno cca 17 tis. a dotace získaná přes sdružení „Petrov“ byla cca 6,5 tis. Kč. Je zavedena zajímavá cenová politika. Děti, které jsou členy výše zmíněného sdružení „Petrov“, platí nižší cenu, protože na ně můžeme dostat vyšší dotace. Dále je zavedena velmi výrazná a velmi progresivní „množstevní sleva“, jede-li z jedné rodiny více dětí. Průměrná cena za jedno dítě činila v loňském roce 770 Kč. V letošním roce máme příslibem z grantu města Olešnice dotaci 10 tis. Kč a také nás pojede více. To nás opravdu velice potěšilo. Umožní nám to snížit v letošním roce průměrnou cenu o 200 – 250 Kč na dítě. Pokud někdo není schopen ani tuto částku zaplatit, je možné v odůvodněných případech dohodnout cenu individuální nebo jet dokonce zdarma. Považujeme za trapné, aby dítě nejelo na křesťanský tábor jenom proto, že nejsou peníze.

Jak to tak přijde, že se někdo stane táborovým (chaloupkovým) vedoucím?

To je různé. Nejčastěji jsou vedoucími lidé, kteří něco podobného zažili v dětství, ale není to pravidlo. Někdo jezdí na chaloupky a tábory jako dítě a potom prostě přejde do role vedoucích. S tím však někdy bývají určité problémy. U jiných to zase bývá trochu klikatější. Například u mě byla časová prodleva mezi táborníkem a vedoucím 17 let.

Jak ses k tomu vlastně dostal?

V roce 1995 moje žena vařila na chaloupce v Osové Bítýšce a měla sebou naše dva kluky. Bylo jim tehdy 3 a 5 let. Další rok už jet nemohla, protože jsme čekali narození dítěte. Kluci však jet chtěli, a to moc. Nakonec jsem se nechal ukecat a zašel jsem za hlavní vedoucí. Ta se jen usmívala a že prý mohu klidně jet. Řekl jsem, že budu dělat cokoliv, ale vymýšlet nějaké hry nebo dokonce témátka, to teda neumím a nikdy jsem to nedělal. A ona se jen culila a že prý to nevádí a že stejně budeme u skupinky dva, takže se nemusím vůbec bát. Po příjezdu na chaloupku mě však čekal šok: „Je potřeba vymyslet pro tvoji skupinku název, bojový pokřik a nachystat nějaký program k táboráku.“ Já na to: „To je hezký. Kde je ta druhá vedoucí?“ „Víš, ona tady první čtyři dny nebude a možná neprijede vůbec.“ Tak jí říkám: „To ti teda pěkně děkuju.“ A ona na to: „Jo, abych nezapomněla, zítra máš s malýma témátko.“

Po takovém nárezu ani nebyl čas myslet na to, do čeho jsem to zase vlezl. Už druhý den mi však bylo jasné, že tady budu šťastný.

Opravdu jsi tehdy neměl žádné zkušenosti s dětmi (kromě těch svých?)

Abych řekl pravdu, jednu zkušenost jsem měl. V roce 1988 potřebovali ve škole nějakého vedoucího k pionýrům. Pracoval jsem tehdy v JZD Olešnice a předseda JZD i předseda ZO KSČ si vzpomněli zrovna na mě. Vůbec se mi tam tehdy nechtělo. Pak jsem si řekl, že bych s těmi dětmi mohl provést nějaký průšvih. Třeba zajít s nimi do kostela nebo něco podobného. Potom by už o mé služby nebyl zájem a já bych měl pokoj. Při první schůzce jsme se vypravili na Závrší. Hned na začátku se ztratila jedna dívenka a zbytek schůzky probíhal tak, že jsme ji hledali. Nakonec jsme ji šťastně našli. Já si však tehdy řekl, že práce s dětmi a já, to asi opravdu nepůjde k sobě. Další schůzky už jsem ani nedomlouval a je zajímavé, že to nikomu nevádílo. Děti asi byly rády, že mají volno. Vedoucí k pionýrům byl zajištěn, takže příslušní činovníci měli odškrtnuto splnění úkolu a měli klid. A že to nefunguje? To možná ani nikdo nevěděl nebo vědět nechtěl.

Vzpomněl by sis, jak se ta ztracená dívenka jmenovala?

Myslím, že to byla Jana Němečková.

Jaké problémy mohou nastat, když se z opečovávaného táborníka stává neopečovávaný vedoucí?

Dospívající člověk potřebuje mít nad sebou přísného, náročného a spravedlivého šéfa. Když se mu této milosti dostane, je to dobré, když ne, může to na něm zanechat i velmi vážné negativní následky. Ocitne-li se člověk v roli „šéfa“, měl by své „šefování“ chápat jako službu lidem, kterým šéfuje. Je tu však velké pokušení, že se člověk zahledí sám do sebe. Potom začne této situaci využívat k uspokojení vlastní touhy po zviditelnění (o horších věcech ani nemluví). Dospívající těmto nebezpečím podléhá snáz než člověk dospělý. Nemáme žádný univerzální recept k řešení tohoto problému, ale je dobré o něm vědět.

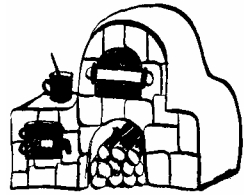
Jak moc je pro průběh tábora důležitá lokalita, kde se nachází?

Většina našich her se odehrává venku. Je tedy jasné, že potřebujeme místo uprostřed krásné přírody. Jinde bychom tábory a chaloupky ani dělat neuměli.

Jedním takovým místem je Rudíkov. Je to krásná vesnička mezi Velkým Meziříčím a Třebíčí. Fara s velikou zahradou, dokola louky a lesy. A spousta remízků s velikánskými kulatými balvany.

Druhé místo se nachází kousek pod Žamberkem v údolí Divoké Orlice a je zase krásné úplně jinak. Jsou tam velké louky obklopené dokola lesy. V řece a kolem ní žijí raci, vydry, ledňáčci a spousta malých rybek. Voda v řece je čistá a ne příliš hluboká. Když se do ní ráno po rozsvícení ponoříte (to má tak 15°C), máte v prvním okamžiku dojem, že to nepřežijete. Potom si však užíváte slastného pocitu. Během roku byste ani nepoznali, že se tam táboří, ale v létě zde vyroste veliký stan s kuchyní a jídelnou, k tomu asi patnáct indiánských obydlí teepee. Do největšího z nich se vejde padesát lidí jako nic. Když v noci vyjde nad lesem měsíc a řeka vám bublá kousek vedle stanu, máte pocit, že jste v ráji. Prší tam také dost, ale nikdy se nám našťěstí nestalo, že by přšlo třeba tři dny v jednom kuse (jiným ale ano).

Jak byste si ohledně těchto akce představovali ideální spolupráci s rodiči, s farností?

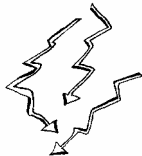
Na tuto otázku si dovolím odpovědět obecně. Je dobré mít ideál, ke kterému směřujeme. Za ideální způsob jakékoliv činnosti ve farnosti a obecně i v církvi považují toto:

- Pokud někdo pro farnost něco dělá, ať to dělá z lásky k Bohu a k lidem a ne kvůli nějaké popularitě, seberealizaci nebo sebezviditelnění.
- Když určitá skupina lidí něco dělá, ti ostatní o tom vědí, váží si takové činnosti, modlí se za její zdar a mají radost, když se dílo daří. Podle mého názoru je ideální světit takové dílo pod ochranu Panny Marie. Je známo, že právě jejím prostřednictvím koná Bůh největší věci.

c) Když se různé skupiny pracující ve farnosti respektují a nedělají si naschvály, je to sice lepší, než kdyby se požíraly, ale je to málo. Radost z povedeného díla toho druhého musí být stejná, jako kdyby se to povedlo mně.

Z výše uvedených ideálů je zřejmé, co nám brání v jejich naplňování. Vedle pýchy je to řevnivost a lhostejnost.

O pýše nebudu mluvit, protože by pak ten rozhovor byl na dvacet stran.

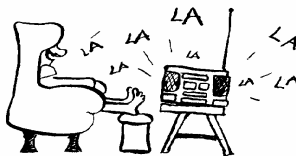
O řevnivosti vůbec se teď mluví docela dost. Dábel používá naši různost k tomu, aby nás navzájem proti sobě poštvál a my mu na to často skočíme. Já však někde hluboko pod všemi těmi štouchanci, naschvály, hádkami, podezíráním a pomluvkami stejně vidím zájem o toho druhého, který se však hodně blbě projevuje. Daleko nejvíc mi vadí lhostejnost a její sestra lenost. Myslím, že tyhle dvě poslední nectnosti život našich farností dusí nejvíc.

A co když někdo není ani lhostejný ani líný a přesto stojí téměř mimo dění ve farnosti?

Takový člověk může mít zábrany. Například se stydí nabídnout pomoc nebo ho to prostě nenapadne. Takové lidi prosím, aby vyhledali nějakého aktivního farníka, kterému důvěřují, aby jim pomohl s jejich začleněním. Práce ve farnosti je dost a lidí na ni málo.

Co když lidé nemají čas?

Když někdo nemá čas, ať si sečte, kolik času za týden věnuje televizi, videu a hraní na počítači. Pokud je tento součet větší než 3 – 4 hodiny, nemá tento člověk právo vykládat, že nemá čas. A to jsou samozřejmě mnohé jiné způsoby, kterými zabíjíme čas.

A co když je někdo z dění kolem znechucený?

Do třetice si dovoluji ocitovat dalšího kněze - P. Stanislava Krátkého: „ Toto slovo škrtáme.“

Existuje nějaká hlavní idea, která bude provázet celý letošní program tábora?

Hitem letošní sezóny jsou misie, takže téma je jasné. Půjdeme do Afriky po stopách nějaké misie, která se ztratila za záhadných okolností. Kdo ví, co se při tom všechno přihodí. Zážitky nemusí být vždycky nutně kladné, ale měly by být hluboké.

Chtěl bys touto cestou něco vzkázat farníkům?

Tábor by měl být věcí celé farnosti. Samozřejmě, že se nebudou všichni farníci podílet na jeho přípravě. Měli by se však dovědět, že se ve farnosti děje něco, co pro ni může být velmi prospěšné a k tomu doufám náš rozhovor přispěje. Zatím si myslím, že část farnosti to vnímá jako nějakou okrajovou bezvýznamnou záležitost. Prostě pár lidí, kteří stejně nemají co dělat, stráví část dovolené tím, že si někde hrají s děckama.

Tímto děkuji Jendovi Novotnému za rozhovor. Taký se vám zdá, že by mohl pokračovat dál? Otázek by se našlo jistě ještě mnohem víc. Věřím, že to nebylo naposledy, kdy jsme se tohoto tématu dotkli a že se v budoucnu opět naskytne příležitost, abychom v „táborovém rozhovoru“ pokračovali.

Připravil: J. Kánský

Světová náboženství : Judaismus - II. Víra

Podle židovského pohledu na Boha a lidskou společnost jsou všichni lidé stvořeni k obrazu Božímu. Bůh je jediný (monoteismus) a věčný, je stvořitel, vládce vesmíru, je všemocný a nekonečně milosrdný zároveň. Bůh dává člověku o sobě a o svých záměrech vědět prostřednictvím zjevení. Člověk Bohu odpovídá modlitbou a meditací. Tímto obousměrným procesem předal Bůh člověku svůj Zákon - Tóru. Dodržovat Zákon je nejvyšší autoritou judaismu. Zákon se skládá ze 613 přikázání - 248 příkazů (kladných) a 365 zákazů. Jsou to vyjádření Boží vůle, a pro židovské věřící jsou závazná. Mnohé z těchto příkazů však ztratily praktický význam po zániku

jeruzalémského chrámu. Židé mají povinnost vést před Bohem i před lidmi život v souladu s Boží vůlí. Všichni lidé jsou si rovni, mají stejnou důstojnost, a Zákon proto přikazuje úctu vůči každému člověku. Přikazuje také poskytování zvláštní péče ubohým, nemocným, vdovám, sirotkům, zajatcům, chudákům, ale i cizincům a všem, kdo jsou jakkoli postiženi.

Židovský názor na lidskou přirozenost říká, že všichni lidé byli stvořeni svobodní, schopní zvolit si mezi dobrem a zlem, aniž by zdělili břemeno hříchu. Okolní svět je dobrým světem stvořeným Bohem pro blaho člověka. Člověk se má proto radovat z jeho dobroty a užívat jeho darů pro své blaho a pro službu Bohu. Judaismus má tedy kladný vztah ke světu, cílem je dosáhnout spásy na tomto světě a jeho prostřednictvím. A tak přestože Židé věří ve zmrtvýchvstání a nesmrtelnost duše, věnují mnohem větší pozornost životu na tomto světě, než tomu, co přijde po něm.

Směry judaismu: Ortodoxní - striktně tradiční, uznává Zákon a autoritu rabína. Progresivní - liberální - klade důraz na etické (morální) aspekty judaismu a kritiku Bible. Reformní neklade takový důraz na dodržování obřadů. Konzervativní - uznává autoritu rabína, avšak požaduje změny obřadů. Mystický - hnutí kabaly - klade důraz na meditace a rozjímání, chasidismus hlásá že spojení s Bohem je možno dosáhnout pomocí vroucích modliteb. Sionismus - je nacionalistické hnutí s duchovními prvky, zdůrazňuje příslušnost k židovství a židovskému národu.

Základních 13 článků víry sestavil středověký židovský filosof Moše Maimonides (1135-1204) a staly se součástí modlitebních knih: víra v existenci Boha - Stvořitele; v jednotu a jedinnost Boha; v netělesnost Boha (Bůh je duch); ve věčnost Boha; že Bůh je jediný, ke kterému je možné se modlit; v proctví a jeho pravdivost; že Mojžíš je největší z proroků; v božský původ Tóry; v nezměnitelnost Tóry; že Bůh je vševědoucí; že Bůh odměňuje spravedlivé a trestá hříšníky; v příchod Mesiáše; v nesmrtnost duše a zmrtvýchvstání. Posvátnými knihami pro Židy jsou Bible (ve smyslu knihy) jako soubor knih, které byly napsány v rozpětí tisíce let a mají statut posvátných textů; Tóra (Zákon) neboli prvních pět knih Bible připisovaných Mojžíšovi; Mišna (opakování), to jsou etické a rituální předpisy vycházející z Bible; Talmud (učení), existuje ve dvou verzích, palestinské a babylónské, rozšiřuje Mišnu o další úvahy a myšlenky.

Centrem židovského náboženství je domov, dokonce víc než synagoga. Židé kladou velký důraz na rodinu a život uvnitř ní, a proto je mnoho židovských svátků především svátky rodinnými. Synagoga (neboli shromáždění) je centrem veřejné bohoslužby a společenského života Židů. Shromažďují se zde k sabatním bohoslužbám vždy v pátek večer a v sobotu ráno. Budova synagogy bývá čtvercová nebo obdélníková, na konci obráceném k Jeruzalému je skříňka se svitky s textem Zákona. Lavice jsou situovány po třech stranách tak, aby věřící seděli tváří k této skříňce. Před ní je stojan (bema), odkud se přednáší kázání a předčítá se ze zákona. Muži mívají během bohoslužeb na hlavách klobouky nebo čapky (jarmulky) a přes ramena bílé modlitební šály. V některých ortodoxních synagogách sedí ženy odděleně od mužů. Náboženský život každého zbožného Žida představují navíc modlitby třikrát denně a dodržování přesných pravidel pro stravování, zahrnujícího potravu vyhlášenou za čistou (košer). Na znamení smlouvy uzavřené mezi Bohem a Abrahámem se všichni židovští chlapci osm dnů po narození podrobují obřízce.

Judaismus především zdůrazňuje smysl Tóry jako Božího učení, jehož taje může člověk odkrýt svým rozumem. Proto judaismus vyzývá k neustálému čtení Písma i děl náboženských autorit, aby člověk pochopením v Tóře popsanych dějů a na základě vlastní zkušenosti mohl svobodně zvolit dobro a odmítnout zlo. Nakonec jsou to v životě činy, co rozhoduje. Lidské skutky jsou tak v židovství nejvyšším měřítkem vědění i zbožnosti. A protože každý člověk udělá v životě chyby, vyzývá judaismus k jejich pokorné nápravě. Jak je psáno v jednom starém židovském textu: "Pokání, modlitba a dobročinnost odvracejí zlý osud."

Markéta Konečná

(Použité prameny: M. Langleyová: Víry a vyznání, Slovart, 1994)

Slovo nemocným - víra - II.

- naše víra! (Jan 1, Jan 5,4)

I když se nám dnes daří dobře, jsme zdraví, všechno nám vychází podle našich představ, musíme si být vědomi toho, že tento stav není trvalý, ale musíme počítat s tím, že se všechno může změnit, že i nás může potkat situace, se kterou se budeme těžko vyrovnávat a která bude vyžadovat všechny naše síly a schopnosti, abychom ji správně prožili. Tehdy je pro nás zdrojem vyrovnanosti a také statečnosti naše víra. Ona nám připomíná, že ani v té chvíli nejsme zapomenutí a opuštěni, ale že se můžeme spolehnout na Boha, na jeho dobrotu a lásku k nám. Víra nám dává jistotu, že i když na nás zapomenou a nebudou pro nás mít čas ani naši nejbližší, když je bude obtěžovat se o nás starat, věnovat nám čas a námahu, když nikdo nebude věřit našim bolestem a budou nás pokládat za simulanty, když ani lékaři nebudou mít naději na zlepšení našeho zdravotního stavu, tak právě tehdy nám dá všechny potřebné síly naše víra v Boha. V Boha, který je vždy naplněný láskou k nám a řídí celý svět, a proto i náš osud.

Jemu záleží na naší osobě a dá nám potřebné síly a schopnosti, abychom všechno prožili tak, aby nás to víc k němu přiblížilo. Jistota Boží ochrany nám pomůže překonat i ty nejtěžší chvíle našeho života.

Kdybychom neměli víru, propadli bychom beznaději, žádná bolest by neměla smysl, deprimoval by nás nedostatečný zájem našich bližních, mohli bychom svoji nespokojenost dávat najevo jednáním, kterým bychom zraňovali lidi kolem sebe, a tím přinášeli do společnosti neklid a napětí. Sami bychom si kladli mnoho otázek, proč nás právě tato situace postihla, proč lidé kolem nás jsou lhostejní k našemu utrpení, co je smyslem bolesti a zda vůbec má život smysl.

Tyto všechny otázky zmizí, když máme víru v Boha, který je všemohoucí, vševědoucí a plný lásky k nám. Tato víra nás zbaví strachu z bolesti, z budoucnosti, z bezmocnosti a naučí nás dívat se radostně na všechno, co prožíváme, ukáže nám smysl i těch nejtěžších bolestí a dá nám sílu je správně a s užitkem prožít.

Děkujeme často za víru a prosíme o její prohloubení a stále větší vliv na náš život. O víru musíme prosit už v době, kdy se nám vede dobře, protože v těžkých chvílích už často nemáme dost sil a schopností. Čím bude naše víra pevnější, tím snadněji se vyrovnáme s těžkostmi života a tím lépe je prožijeme.

P. Josef Šik

„NEJDRAŽŠÍ POKLAD JE LÁSKA MEZI LIDMI“

Milé děti,

Vybarvěte si obrázek a zapište si každé sedmé písmeno v tajence. Začněte od šipky. Vypište postupně všechna písmena z tajenky do tří vět. Zamyslete se nad tajenkou. Co může být bohatstvím, o němž se zde píše? Pokuste se pro sebe vytvořit žebřík do kterého napíšete nebo namalujete, co tvoří vaše bohatství.

Elvira

→	.	É	T	,	Í	A	K	J	B	O	I	O	Z	A	E	O	B	K	D														
.	R	V	Í	O	V	E	.	P	T	V	T	S	C	T	A	S	T	Í	A	U	I	M	T	S	N	M	R	L	Ž	A	T	Ě	Ý

Jak budovat vztahy a vycházet dobře s druhými i se sebou? (III.) - pokračování tématu Přátelství

Upadne-li jeden, druh jej zvedne. Běda samotnému, který upadne, pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl.“ **Kaz 4,10**

„Jsem úplně sám. Všichni okolo mají spoustu kámošů a známých. Mě si nikdo nevšímá. Kdybych se začal s ostatními víc bavit, budu trapný a zesměšním se. A přece tolik toužím někam patřit, s někým být. Děsně závidím všem, kdo se mají s kým kamarádit a můžou společně cokoliv podnikat, já se nudím. Už mě nebaví a nechci být pořád sám.“

Možná jste už zažili ten pocit: odstěhuje se nám nejlepší kamarád, ocitneme se v cizím prostředí, najednou ztratíme kamarády... Je to bolestivé, smutné, ale zároveň je to pro nás velká příležitost ke změně. Existuje totiž mnoho způsobů, jak z toho ven! Že nás v takových situacích nic nenapadá, nevíme, co dělat a jak tuto situaci řešit?

Nedávno jsem se o tomto problému bavila s několika mladými lidmi a téměř všichni prožili období bez kamarádů a byli nešťastní. Ale také se všichni shodli, že se to po čase změnilo a na nedostatek dobrých kamarádů si teď už nemohou stěžovat. Každý z nich měl jiný lék na tuhle bolest a o ty, co byly účinné, se s námi podělí:

Jirka, 15 let:

„Naši se přestěhovali a já přišel o své kamarády a nové jsem si v cizím prostředí nedokázal najít. Jo, zpočátku jsem z toho měl depku, ale nevzdal jsem to úplně. Začal jsem se víc modlit a chodit do kostela. Ptal jsem se Boha a modlil se za to, abych poznal, proč jsem sám, proč mi nikdo nerozumí a já si s nikým nemám co říct... Pomalu jsem si na to zvykal a přestávalo mi to tolik vadit. Je spousta věcí, co může člověk dělat, když nemá kamarády. Začal jsem víc sportovat (běhal jsem, jezdil na kole), hodně jsem četl knížky, baví mě historie - tak jsem sám dělal výlety po památkách v okolí a tvořil zápisky z těchto cest, rozhodl jsem se taky sbírat kameny... No a pak se do naší ulice přistěhovala rodina s dvěma kluky, kteří byli stejně staří jak já. Jednou se zeptali, jestli bych je neprovedl po okolí. A protože jsem měl prochozené a zjištěné o svém bydlišti úplně vše, znal jsem tam už každý kámen :-), tak se jim naše první výprava moc líbila a začali jsme se scházet častěji a já tak našel nové kamarády.“

Až teď docela cítím, že ten čas osamocení byl pro mě moc důležitý, trvalo to ale dlouho než jsem na to přišel... Měl jsem totiž velkou příležitost naučit se být sám. V té době bez kamarádů jsem se taky snažil zamýšlet nad sebou, po čem vlastně v životě toužím, co chci dokázat, jaké věci jsou pro mě důležité a co ne? Přeji tobě, který jsi smutný, že zrovna nemáš kamarády, aby ses pokusil a dokázal naučit být sám.“

Bára, 17 let:

„V prváku na střední jsem pořád přemýšlela nad tím, proč někteří spolužáci ve třídě mají kamarády a ostatní je hodně berou. Když jsem se zamyslela, byli to většinou takoví, kteří něco dobře uměli, v něčem vynikali. Byli dost jedineční a originální a ostatní je obdivovali... Tak jsem si řekla, že to taky dokážu. Uvažovala jsem nad tím, co mě baví a začala se tomu více věnovat. Nejprve jsem byla sama, pak jsem poznala ostatní, kteří měli stejné zájmy jako já. A najednou jsem začala mít známé, kamarádi a později se z toho stalo přátelství.

Ze své zkušenosti teď vím, že je dobrý najít si činnost, která tě hodně baví a zkusit na sobě makat. Stojí to děsně úsilí, odříkání a námahu. Nic není zadarmo, ale uvidíš, zvedne se ti sebevědomí a druzí tě začnou brát. A naučíš se pro život spoustu dobrých věcí - nejen prohrávat, ale přát ostatním, kteří budou lepší než ty, úspěch. Budeš totiž vědět, co je to za drinu, být tak dobrý a budeš to umět náležitě ocenit. Obdarován budeš nejen úspěchem, který se po určité době dostaví, ale hlavně pocitem, že něco dokážeš a uvědomíš si vlastní cenu a jedinečnost. Změní se tím tvůj pohled na ostatní, začneš je brát a vážit si jich.“

Dan, 15 let:

„Cítil jsem se děsně nesvůj mezi spolužáky. Nezajímaly mě jejich rozhovory o ničem. Neměl jsem nikoho, s kým bych se bavil... Jednou jsem tak ve škole seděl o přestávce v lavici a všiml jsem si, že jeden spolužák, který byl hodně oblíbený v kolektivu, je zamlklý, stojí sám a kouká se z okna. I když jsem ho moc nemusel (záviděl jsem mu totiž jeho otevřenost k druhým a že je dobřej srandista), překonal jsem se a šel za ním. Zeptal jsem se, co mu je. A představte si, začal se se mnou bavit! Normálně mi řekl o problému jaký má a abych si to nechal pro sebe. Tak začalo naše kamarádství a trvá dosud.

Tak jsem zjistil, že je dobré naslouchat druhým okolo sebe, mít zájem, všimnout si, najít si čas. Je dobrý naučit se být odvážný a začít se sám bavit s ostatními. Vyzkoušet to, nic to nestojí a vlastně není co ztratit! Buď to bude někdo, kdo je nám blízký a najdeme k sobě cestu, nebo zůstaneme v samotě, když to nevyjde. Vlastně není co ztratit.“

Takhle si různým způsobem poradili se samotou tři dospívající a na závěr přidám pár rad, které mi kdysi dal jeden můj přítel. V modlitbě můžeme poprosit Boha o sílu a moudrost abychom některou z nich dokázali realizovat...

ÚSTA

Vyplatí se mluvit méně než více.

Když k Tobě hovoří druhý, nauč se ho poslouchat a vnímat, co říká - není to snadné. Být citlivý k pocitům druhých.

Nepromeškej příležitost říci milé slovo.

Sřež se okecávání.

Nauč se vyjádřit svůj nesouhlas, ale nebýt nepřijemný. Opatrně se sliby - pokud něco slíbíme, snažme se to splnit! Nevšímej si, když někdo bude mít hloupé poznámky. Stačí žít tak, aby pomlouvám ostatní nevěřili.

SRDCE

Pěstuj ve svém srdci radost - nezůstávej ve svých bolestech a trápeních. (Na nejbližším hřbitově je mnoho těch, kteří by si to s tebou hned vyměnili :-))

Nesnaž se získat vděk - dávej ze sebe to nejlepší a buď trpělivý. Bůh si „vede záznamy“.

Když nevíš jak se rozhodnout, rozhodni se ve prospěch druhých.

Poslední tři roky

Jestliže poslední tři roky žila naše farnost především starostmi kolem renovace vnějšku farního kostela svatého Vavřince, pak tento rok se její pozornost pozvolna přesouvá do oblasti pastorační. To znamená, že se začínáme více zabývat prací s lidmi a pro lidi.

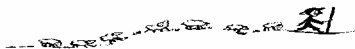
Slovíčko „více“ samo napovídá oč jde. V úvodníku únorového Zpravodaje jsem se o tom roze-psal. Už nyní děláme mnoho, mnohé děláme dobře a mnohým to přináší radost i užitek. Nyní půjde o to zajistit našemu úsilí potřebné zázemí a přiměřené trvání. Bez obojího se nám nepodaří vyhnout nepřiměřenému optimismu nebo naopak únavě a pesimismu, na jejichž konci je trpké rozčarování. **Je třeba nalézt rytmus**, který odpovídá skutečným možnostem naší farnosti, silám jednotlivců a plánům, které budou co nejvíce odpovídat plánům Božím. A jak jej můžeme nalézt? Prostě tak, že **budeme dál dělat co je v našich silách, současně si uděláme čas k ohlédnutí se za tím, oč jsme usilovali, a budeme hledat odvahu nazývat věci pravým jménem.**

Budeme prostě dělat dál co je v našich silách - je možné, že mnozí lidé z naší farnosti ještě ani nepostřehli, že k jistému přesunu důrazu došlo a že se v tomto směru děje opravdu mnoho. Proto o dění budeme ve farním Zpravodaji více informovat (ti, kdo mají přístup k internetu, mohou některé informace nalézt na našich webových stránkách <http://olesnice.katolik.cz>). To vše vyrostlo také díky tomu, že jsme reagovali na Rok rodiny a Rok farnosti, že jsme reagovali na impulsy Jana Pavla II. a na vstup České republiky do EU. Proto se v těchto dnech už potřetí uskutečnilo setkání rodin ve Slavoňově, chystáme založení Pastorační rady, zavedli jsme úterní ranní adoraci a nedělní společnou modlitbu růžence. Současně se snažíme zkvalitnit přípravu a průběh toho, co je v naší farnosti obvyklé - k hodinám výuky náboženství začínají patřit pravidelné nabídky výletů, novými formami pobožností se snažíme oživit slavení liturgie - viz. celonoční adorace ze Zeleného Čtvrťka na Velký Pátek, svatodušní vigilie, zorganizovali jsme farní den a plánujeme další farní den atd...Velmi důležitý je také začátek činnosti Katolické charity na území naší farnosti.

Uděláme si čas k ohlédnutí se za tím oč, jsme usilovali - pro tuto důležitou „činnost“ si v naší farnosti najdou čas jen nemnozí. Přitom církev zná mnoho prostředků jak takové ohlédnutí uskutečnit - jsou to exercicie, duchovní obnovy, společná setkání a poutě. Při nich se můžeme zastavit a doprožít to, co jsme dělali, v čem jsme se angažovali. Můžeme znovu procítit radost i smutek, naději i zklamání, štěstí i bolest. Tentokrát však s potřebným odstupem a nadhledem. To je nezbytný předpoklad pro poslední krok, pro **odvahu nazývat věci pravým jménem.** Znamená to, že se nebojíme přiznat své omyly, svá selhání, neúspěch a nenaplnění svých očekávání. Také to znamená, že se nebojíme přijmout vlastní odpovědnost a být stále samostatnější. Znamená to konečně také čerpat sílu a povzbuzení z toho, co se nám povedlo, z toho, že jsme zralejší, odvážnější a připravenější pro další úkoly.

Takto, krůček po krůčku, poctivým hledáním, nacházíme rytmus, který nese naše úsilí o službu Bohu a lidem. Rytmus, který se postupně stává organickou součástí života farnosti. Co je osvědčené, pomáhá oživit, co již zastaralo, pomáhá nahradit novými formami života. Nyní se můžete začíst do prvního článku, který informuje o tom, o co usilujeme v naší farnosti právě teď. Je to jedna z aktivit, jež přináší mnoho překvapivých setkání, impulsů a naplňuje mnohé z nás nadějí.

P. Roman Strossa, farář

Setkání seniorů

V sobotu 8. dubna 2006 proběhlo první setkání seniorů v naší farnosti. Bylo nádherné slunečné odpoledne - snad první takové v letošním roce. Asi osmnáct odvážných farníků, kteří si dokázali přiznat, že je jim o trochu víc než juniorům, se sešlo na faře.

Navštívili nás tam lidé, kteří pracují v Centru pro rodinu a sociální péči v Brně. Vedoucí kabinetu seniorů Dr. Miroslav Krejčíř k nám fundovaně a s notnou dávkou humoru promluvil o tom, že stáří nemusí být vždy jen smutné a jak je dobré, když si staří lidé mají s kým popovídat, podělit se o své starosti i radosti a že nejhorší na stáří je samota a uzavřenost do sebe.

Společně jsme se potom pomodlili modlitbu Jana Pavla II. S paní Bilinovou, která vedla cvičení v Radiu Proglas, jsme si zacvičili několik cviků na rozcvičení končetin a oživení paměti.

Potom jsme si s velkou chutí a nadšením zaspívali s paní Janou Žáčkovou a jejím manželem píseň „Raduj se v Pánu vždycky“ - ta mi zněla v uších až do večera. Přiznám se, že si ji ráda zaspívám každý den. Na konec tohoto pohodového odpoledne nám pan farář udělil požehnání.

Dík patří především Bohu a potom všem, kteří na tento skvělý nápad přišli a setkání připravili.

Každému z účastníků se toto příjemně strávené odpoledne líbilo a dohodli jsme se, že dá-li Bůh, budeme se setkávat i nadále. Proto vás všechny „dříve narozené“ srdečně zveme, přijďte mezi nás každé první pondělí v měsíci v devět hodin dopoledne na faru. Vezměte si sebou pouze brýle, snad i přezůvky, ale hlavně dobrou náladu a srdíčko otevřené.

Kolářová

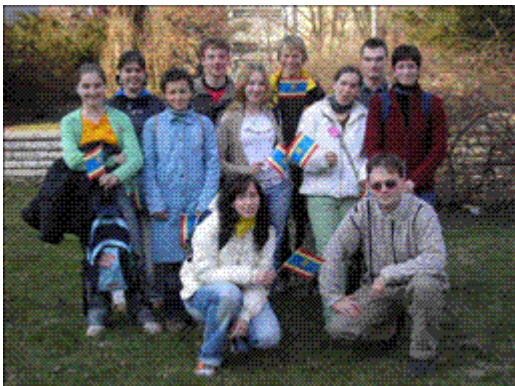

Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem

Svatý otec Benedikt XVI. zvolil pro letošní XXI. Světový Den Mládeže (SDM), který se konal 8. dubna, heslo: „Svítilnou mým nohám je tvé slovo, světlem mé stezce.“ (Ž 119, 105). Avšak letošní SDM mladí lidé neslaví společně putováním na jedno místo (jako loni v Kolíně nad Rýnem), ale v místních církvích. V brněnské diecézi na toto setkání tradičně zve otec biskup do katedrály svatého Petra a Pavla.

I z Olešnice vyrazila jedenáctičlenná skupina, která do Brna docestovala autobusem společně s „Jimramováky a Kunštátáky“.

Program začínal v osm hodin ráno promítáním filmu z loňského setkání, poté proběhlo oficiální zahájení a už tu byl otec biskup s katechezí. Rozebíral v ní heslo letošní slavnosti: vyprávěl o písmu svatém a dával rady nám mladým, jak začít s jeho četbou a jak texty Bible správně vnímat.

Jakmile otec Vojtěch domluvil, byli nám představeni přednášející všech šestnácti dopoledních skupin. Na výběr jsme měli veliké množství témat, jedno jsme si měli zvolit při vstupu do katedrály. Bohužel náš autobus vyjžděl pozdě, a tak když jsme přijeli, většina témat byla již naplněná. Proto někdo musel jít tam, kam vůbec nechtěl! Ale i tak to stálo za to.

Ve skupinkách se probírala například následující témata: křesťanská hudba? (vedl Aleš Juchelka), evoluce... (P. M. O. Vácha), tajemství misí (P. Jiří Šlégr), modlitba (komunita Emmanuel), liturgické tance, vztahy, setkání s vozičkáři...

Já jsem se dostal na skupinku, kterou vedl P. Martin Holík. Vyprávěl o TV Noe, digitalizaci, vzniku myšlenky samostatné křesťanské televize. Shlédlí jsme několik ukázek z již natočených pořadů...

Po poledni byli už všichni zpátky na Petrově, poobědvali jsme vypečené ohřáté párky. Kdo chtěl, mohl navštívit věže katedrály a klenotnici.

Na začátku odpoledního programu odpovídal otec biskup na dotazy, které jsme mohli psát a odevzdávat celé dopoledne. Pak nás organizátoři pozvali na pěší putování mládeže. Letos se půjde z Brna přes Vranov, Křtiny a Sloup do Boskovic. Benedikt XVI. nezmínil pro letošní SDM pouze heslo, ale napsal

i poselství mladým celého světa. Toto poselství nám v katedrále přečetli a zároveň zajímavě předvedli jako představení. Nakonec biskup předal dekrety novým animátorům, kteří chtějí pomáhat s pastorační mládeže a děti ve farnosti. Inspiraci načerpávali při dvouletém kurzu, který právě ukončili.

Celé setkání vyvrcholilo slavnou mší svatou, při které byla požehnaná nová vlajka naší diecéze.

Díky Bohu za to, že jsem zde mohl načerpat množství milostí; díky za společenství, které jsme mohli vytvořit a díky organizátorům za skvělou práci...

Karel Adamec a František Vaverka

P.S. Ještě pro zajímavost - vlajka, která byla požehnaná při této mši svaté, vlála již několik týdnů předtím při návštěvě apoštolského nuncia u nás v Olešnici!

Není pochod jako pochod

Obykle v nedělní dopoledne chodím v Olešnici na mši svatou. Šestou neděli velikonoční jsem však zůstala dopoledne doma a zároveň se vzdala poobědové siesty ve znamení domácích buchet a kafička... Příčina byla prostá: v Ústupu se totiž konala odpoledne poutní mše svatá a při této příležitosti bylo naplánováno první putování farníků po církevních památkách farnosti...

Když jsem totiž slyšela před týdnem v ohláškách, jakou se půjde trasou, kde všude se průvod zastaví a taky, že se dozvíme význam tohoto putování, zaujalo mě to natolik, že jsem si řekla: tohle si teda ujít nenechám. A při představě, že myšlenku pana faráře přivedl k realizaci akční pan Kintr - dostatečná záruka kvalitně připravené akce - jsem byla přesvědčená, že to nebude jen tak ledajaká cesta do sousední vesnice. A nemýlila jsem se.

Začínalo se u misijního kříže hodku po obědě. Nohy jsem vybavila pohodlnými botami, sbalila foťák

do baťoahu, růženec do kapsy a vyrazila jsem. Sešlo se kolem třiceti poutníků. Moji pozornost upoutalo krásně nesourodé složení. Objevili se tu totiž zástupci všech generací - jak děti s rodiči, tak mládež i nejstarší farníci a farnice, všichni se odvážili vyrazit na ne zrovna pohodlnou cestu.

Asfalt záhy nahradila polňačka a od první zastávky u kříže „Podlipných“ jsme šli obklopeni krásami jarní přírody. Naše smysly ovšem nevnímaly jen okolní krajinu. Většina z nás přemýšlela o úvodních slovech pana faráře Strossy: „Prosme o to, aby byly odstraněny bariéry, které nás od sebe vzdalují...“ A tak i modlitba růžence po cestě byla doprovázena vědomou prosbou, aby nám Bůh pomohl v tomto zápase, zejména nás samých se sebou. Jen vítr si odvážil rušit úžasné poutavé historické vyprávění pana Kintra u jednotlivých památek.

Do Ústupu jsme dorazili bez zpoždění! A tak jsme byli přivítáni nejen milými úsměvy ústupských, ale i hlasem zvonu, který svolával na mši svatou. Nezískali jsme zde pouze občerstvení duchovní, ale farníci z Ústupu mysleli i na naše osvěžení tělesné. Každému šmakovaly koláčky a rád je zapil vychlazenou limčou.

Ve velkém počtu jsme se shromáždili u obnoveného křížku „Bočků“ a otec Roman jej posvětil. Poté pěší poutníci opět nasadili přiměřené tempo chůze, abychom zdolali další kilometry, které již vedly přes Holasovu samotu k Olešnici. Po cestě zněly písně, modlitby, ale také moc zajímavé postřehy účastníků pochodu. Křížek „Na Špici“ mnozí považovali za poslední místo zastavení. Ale pan Kintr byl nesmlouvavý: „...Milí farníci, pokud opravdu chcete mít v nohách celých devět a třičtvrtě kilometru, tak sbohem si musíme dát až u křížku „U Ptáčkárny“! Po krátké pietě nad tragédií, která byla následkem války, se každý vydal ke svému domovu.

A co mi tohle nedělní odpoledne dalo? Plnou kartu ve foťáku! To je ale to poslední. Putování ve mně zanechalo spoustu krásných vzpomínek ze společného setkání fajn lidí. Nadšená a hlavně uvnitř duchovně naplněná jsem se vracela do všedních dnů ke svým povinnostem. Zároveň jsem již byla pevně rozhodnutá, že další farní pouť do Lhoty rozhodně nevynechám.

Lhotecká pouť aneb „Putování II“

Pár týdnů uběhlo jak voda a byla tu Slavnost Nejsvětější Trojice a ve Lhotě se konala očekávaná pouť. Mnozí z nás při pohledu na teploměr trochu zaváhali - stupnice rtuti šplhala ke třicíctce, ještě že foukal vítr... Hned po příchodu na místo setkání u kostela mě potěšilo, že strávit nedělní odpoledne pěší poutí se rozhodlo více farníků než minule, zejména z řad mladých... A jen jsem žasla nad odhodláním a statečností paní Juránkové, která se vydala na cestu s dvěma pomocníky - francouzskými holemi. I v naší ženské části rodiny padlo jasné ano při otázce po účasti. Pan farář u kostela pronesl úvodní slovo a zmínil ne zcela jasnou budoucnost Olešnické mlékárny, která zaměstnává mnoho občanů z Olešnice. Právě na úmysl, aby to dobře dopadlo můžeme námahu putování a modlitby obětovat. Pro mě to byl impuls k zamyšlení se nad tím, že mít práci není v dnešní době samozřejmost a je třeba za to Bohu děkovat.

Od první modlitebni zastávky u „Fučíkových křížku“ jsme se vydali zkratkou do Lhoty k „Laitrovně“, z toho jsem měla docela obavu. Když jsem tudy šla naposled, musela jsem se vyhybat padlým kmenům, dávat pozor na prolákliny a brodit se vysokou trávou. Ale tentokrát jsem to tu nepoznávala. Krásně upravená cesta bez napadaných větví, bez vysoké trávy. Nevím, kdo tu uklízel, ale díky všem, kdo se zasloužili o to, abychom zkratkou překonali bez výronů v kotníku!

Tenhle rok ve Lhotě slavili osmdesáté výročí konání poutních mší. Opravdu se jim to povedlo, vedle kapličky postavili krásně ozdobený oltář. Po mši svaté a požehnání jsme se vraceli přes Křtěnov domů. I přes vedro všichni cestu zvládli s úsměvem na tváři. Skláním se před neúnavností a vytrvalostí předškoláček Alenky Neumannové a Tomáška

Kánského - v nohou jsme opět měli devět a půl kilometru - a když to zvládli oni - nechcete to zkusit také? Pookřeje nejen vaše tělo, ale i duše a získáte dobrý pocit, že patříte do farnosti, která není mrtvá....

Jana Němečková

Putování III bude 5. července, sraz v 13 hodin před kostelem u misijního kříže .

Misijní Klubko v akci

Co se vám vybaví, když se řekne slovo „Velehrad“? Někdo si řekne: když vele-hrad, tak asi nějakou velkou kamennou stavbu na kopci. Někdo si vzpomene na slavné věrozvěsty Cyrila a Metoděje, někdo si začne mnout lýtka při pomyslení na pěší pout'. A někomu, jako například mně, se vybaví nedávná pout' „misionářů“ (rozuměj - těch, kdo se podílí na činnosti Papežských misijních děl v ČR - pozn. red.) na Velehradě. A to my s „Klubkem“ jsme tam tedy rozhodně nemohly chybět... No to vám budu vyprávět, prostě jedna báseň.

Když jsme přijeli, tak to byla docela hoňka. Ubytovali nás v luxusním apartmá jménem „botárna“. Zatím co někdo v klidu odpočíval nebo se chystal na mši svatou třeba „černěním“ (rozuměj černěním obličeje všech, kdo zastupovali misijní zemi Afriku - pozn. red.), tak paní Adamcová obíhala všechny organizátory, aby zjistila kam přesně máme jít a co dělat, ale nikdo nic nevěděl. Tak z toho byla (ani se jí nedivím) úplně vedle. Ale to tam naběhl náš otec Roman a z obyčejného poutníka se stal rázem hlavní organizátor. Pěkně domluvil všem těm biskupům, kněžím, paní Adamcové a rázem byl klid, mše svatá pro nás mohla začít. V zaplněné bazilice jsme nesly misijní obětní dary, četly přimluvy a nakonec jsme s děvčaty z jiných farností roznášely misijní koláče. Odpoledne jsme se také předmodlovaly růženec a pak se nám ani nechtělo odjíždět.

Panna Maria z Velehradu se nám po návratu domů odměnila tím, že jsme se mohly připravit na další nezvyklou akci v naší farnosti - svatodušní vigílii! Ta se mimochodem také vydařila. Nejprve jsme si přečetli z Písma o povolání určitých obyčejných lidí za Boží služebníky (Mojžíš, Samuel...) a pak jsme vyslechli různá svědectví, sledovali postupné odkrývání oltáře, modlili se... a čas utíkal tak rychle, že nám ani nepřipadlo že je tak pozdě večer.

V neděli potom se poprvé v České Republice slavil Den papežského misijního díla. U nás v Olešnici to bylo zvlášť hezké, už proto, že se na nás po delším čase alespoň trochu usmívalo sluníčko a mši svatou přijel sloužit otec Jiří Šlégr - ředitel Papežského misijního díla v České Republice. Přivítaly jsme ho květinovými věnci a také mytím nohou, jak o tom vyprávěl právě na Velehradě, když vzpomínal na přivítání někde v Tichomoří. Byl moc překvapený i proto, že vodu na mytí jsme musely ohřát. Při kázání o ovoci darů Ducha svatého nám rozdával meruňky, abychom si to lépe zapamatovali.

Odpoledne pak byl program pro děti. Začalo se v Orlovně povídáním otce Jiřího Šlégra o Bangladéši a pak jsme se rozběhli na stanoviště, která představovala pět světových kontinentů. Měli jsme poznávat a zkoušet zvyky různých národů na vlastní kůži, ruce, nohy i třeba nos (- a to nekecám). Například v „Americe“ se jezdilo na koni, v „Austrálii“ se stříleli světelní zajíci vodními pistolemi, v „Asii“ se musela jíst rýže pouze hůlkami, v „Africe“ jsme dělali nádoby na hrnčířském kruhu a v „Evropě“ se hrál (po předchozím pátku již ne tak proslulý) český fotbal. Také se navlékaly těstoviny, poznávaly vůně,

hledaly obrázky českých světců a spousta dalších úkolů. Kdybych vám měla všechny stanoviště podrobně popisovat, bylo by toho aspoň do tří zpravodajů. A také to muselo dát spoustu práce, než to pro nás mládež nachystala. Nakonec byl krásný táborák a na něm divadelní scénka „hodina náboženství“, která byla jako doopravdy a leckdo se tam mohl poznat.

Tak to bylo ode mě popsanych několik akcí olešnické farnosti a těším se na dalších nashledanou.

Maruška Adamcová ml.
(redakčně upraveno)

Příprava na biřmování

Na konec prvního roku přípravy na biřmování, kterou přátelským a netradičním způsobem vedli manželé Kánští (pan Kánský a Markéta Ká) jsme měli zvláštní poslední předprázdninové setkání. Mládež z brněnské komunity Emmanuel pro nás připravila celodenní program.

Vše začalo ranní mší svatou. Na ni navazovaly ranní chvály obsahující písně, tance, úryvky z Bible, prosby a díky. Tento specifický způsob modlitby je u mladých naší farnosti oblíbený, známe ho již z několika akcí - třeba z Púchova a Diecézního setkání mládeže s otcem biskupem. Program pokračoval oblíbenou společnou snídaní na faře. Po ní jsme vyrazili ukázat hostům přírodu na Závřší. A po polední pauze jsme sportovali na Marečkové louce.

Celý den vyvrcholil „Večerem milosrdenství“, který měl několik částí. Od rozjásaných chval a humorné scénky s hlubším duchovním podtextem přes strhující svědectví o Božím působení v životě obyčejných lidí až po ztišení při adoraci. Po celý čas jsme mohli navštívit se svými problémy jáhna nebo modlitební skupinku a spolu s nimi je odevzdat Bohu.

Díky moc Kánským za nezapomenutelný rok. Díky mladým z Brna za to, že jsme mohli zažít něco, co nás povzbudilo do dalšího křesťanského života. Díky za to, že jsme na příkladu mladých i starších lidí mohli poznat, že život s Bohem skutečně má smysl i v dnešní době.

František Vaverka a Karel Adamec

Svátosti a svátostiny

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

12. 4. 2006 pana Aloise Věštínského, nar. 26.12. 1919

1. 5. 2006 paní Marii Girglovou, nar. 20.10. 1924

6. 5. 2006 pana Bohumila Štauda, nar. 19.2. 1922

19. 5. 2006 paní Josefu Halvovou, nar. 25.6. 1913

28. 5. 2006 pana Jaroslava Cvečka, nar. 19.4. 1919

